

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 854/2014
16.10.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгомира Милојевића и Драгана Аћимовића, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљене Ј.Ш., због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене Ј.Ш., адвоката Г.Д., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Сурдулици – Судске јединице у Владичином Хану К 4016/10 од 15.04.2014. године и Вишег суда у Врању Кж бр.280/14 од 26.06.2014. године, у седници већа одржаној дана 16.10.2014. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

І УСВАЈА СЕ захтев за заштиту законитости браниоца окривљене Ј.Ш., као делимично основан у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 1. Законика о кривичном поступку, па се преиначују правноснажне пресуде Основног суда у Сурдулици – Судска јединица у Владичином Хану К 4016/10 од 15.04.2014. године и Вишег суда у Врању Кж бр.280/14 од 26.06.2014. године, тако што Врховни касациони суд, на основу члана 422. тачка 2. ЗКП, према окривљеној Ј.Ш., за кривична дела за која је оптужена и правноснажно оглашена кривом ОДБИЈА ОПТУЖБУ:

да је:

1. Дана 11.07.2010. године, на Власинском језеру, у селу Власина, Општина Сурдулица, увредила приватног тужиоца Н.Г. из В., упућујући му речи увреде: „Шта ти није јасно, ...“, иако је била свесна свога дела, да је оно забрањено и хтела је његово извршење,

- чиме би извршила кривично дело увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика.

2. Дана 11.07.2010. године, на Власинском језеру, у селу Власина, Општина Сурдулица, лако телесно повредила приватног тужиоца Н.Г. из В., на тај начин што је истог гребала и ударала рукама у пределу главе и тела, наневши му лаку телесну повреду у виду крвног подлива на врату лево са огуљотином коже и

нагњечне повреде меких и коштаних ткива носа, иако је била свесна свога дела, да је оно забрањено и хтела његово извршење,

- чиме би извршила кривично дело лака телесна повреда из члана 122. став 4. у вези става 1. Кривичног законика.

Јер у смислу члана 4. став 1. Законика о кривичном поступку нико не може бити гоњен за кривично дело за које је он одлуком суда правноснажно ослобођен или осуђен или за које је оптужба правноснажно одбијена или је поступак правноснажно обустављен,

док се окривљена за кривично дело угрожавање опасним оруђем при тучи и свађи из члана 124. став 1. Кривичног законика, за које је првостепеном пресудом оглашена кривом на основу одредбе члана 1, 4, 14, 42, 48, 50, 51. и 54. КЗ.

ОСУЂУЈЕ

на новчану казну у одређеном износу од 50.000,00 динара коју је дужна да плати у року од три месеца, рачунајући од дана достављања ове пресуде.

Ако окривљена не плати новчану казну у остављеном року, новчана казна ће се заменити казном рада у јавном интересу, тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити 8 часова рада у јавном интересу, с тим да рад у јавном интересу по овом основу не може бити дужи од 360 часова.

Обавезује се приватни тужилац Г.Н., да на основу члана 265. став 3. ЗКП, сноси трошкове кривичног поступка у односу на одбијајући део пресуде.

II ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљене Ј.Ш., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Сурдулици – Судска јединица у Владичином Хану К 4016/10 од 15.04.2014. године и Вишег суда у Врању Кж бр.280/14 од 26.06.2014. године, у односу на повреду Закона из члана 438. став 1. тачка 7. ЗКП.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сурдулици – Судска јединица у Владичином Хану К бр.4016/10 од 15.04.2014. године, окривљена Ј.Ш. оглашена је кривом да је извршила: кривично дело увреда из члана 170. став 1. КЗ, за које јој је утврђена новчана казна у износу од 40.000,00 динара, кривично дело лака телесна повреда из члана 122. став 4. у вези става 1. КЗ за које јој је утврђена новчана казна у износу од 60.000,00 динара и кривично дело угрожавање опасним оруђем при тучи и свађи из члана 124. став 1. КЗ, за које јој је утврђена новчана казна у износу од 50.000,00 динара, па је осуђена на јединствену новчану казну у одређеном износу од 150.000,00 динара коју је дужна да плати у року од три месеца рачунајући од дана правноснажности пресуде, те је истовремено одређено, ако окривљена новчану казну не плати у остављеном року, да ће се иста заменити казном рада у јавном интересу, тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити осам часова рада у јавном интересу, с тим да рад у

јавном интересу по овом основу не може бити дужи од 360 часова. Окривљена је обавезана да плати суду на име паушала износ од 2.000,00 динара, као и на име трошкова кривичног поступка износ од 20.000,00 динара, у року од 15 дана од правноснажности пресуде. Првостепени суд је одлучио да ће о трошковима – нужним издацима кривичног поступка приватног тужиоца – оштећеног Г.Н. из В., одлучити посебним решењем. Приватни тужилац је ради остваривања имовинскоправног захтева упућен на парницу.

Истом пресудом окривљени М.Ш. је на основу члана 423. тачка 2. ЗКП, ослобођен од оптужбе да је извршио кривично дело лака телесна повреда из члана 122. став 4. у вези става 1. КЗ. Приватни тужилац је ради имовинскоправног захтева упућен на парницу.

Пресудом Вишег суда у Врању Кж бр.280/14 од 26.06.2014. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљене Ј.Ш., а првостепена пресуда је потврђена.

Против ових пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљене Ј.Ш., адвокат Г.Д., због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7. ЗКП и повреде Кривичног закона из члана 439. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд наведене пресуде преиначи тако што ће окривљену ослободити од оптужбе за означена кривична дела или да укине другостепену пресуду и предмет врати другостепеном суду на поновно одлучивање о изјављеној жалби на првостепену пресуду.

Врховни касациони суд доставио је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу, након чега је одржао седницу већа у смислу члана 490. ЗКП, о којој није обавестио јавног тужиоца и браниоца окривљене у смислу члана 488. став 2. ЗКП, сматрајући да њихово присуство не би било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа одржаној у смислу члана 490. ЗКП, Врховни касациони суд је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљене основан је у односу на повреду Закона из члана 438. став 1. тачка 1. ЗКП, а неоснован у односу на повреду Закона из члана 438. став 1. тачка 7. ЗКП.

Основано бранилац окривљене Ј.Ш. у захтеву за заштиту законитости истиче да је побијаним правноснажним пресудама повређен закон – члан 4. став 1. ЗКП, у делу којим је окривљена оглашена кривом за кривично дело увреда из члана 170. став 1. КЗ, тако што је „дана 11.07.2010. године, на Власинском језеру, у селу Власина, Општина Сурдулица, увредила приватног тужиоца Г.Н., упућујући му речи увреде“ и за кривично дело лака телесна повреда из члана 122. став 4. у вези става 1. КЗ, тако што је „дана 11.07.2010. године на Власинском језеру лако телесно повредила приватног тужиоца Г.Н., тако што га је гребала и ударала рукама у пределу главе и тела, наневши му лаку телесну повреду у виду крвног подлива на врату лево са огуљотином коже и нагњечене повреде меких и

коштаних ткива носа“, јер је у погледу ове инкриминације ствар већ правноснажно пресуђена.

У прекршајном поступку против окривљених Д.С., Г.Н., М.Ш., Ј.Ш. и В.С., решењем Прекршајног суда у Врању, Одељења у Сурдулици III -1 Пр. бр.1670/12 од 20.07.2012. године, према окривљенима Д.С., Г.Н., М.Ш., Ј.Ш. и В.С., обустављен је прекршајни поступак јер је наступила застрелост вођења прекршајног поступка, због прекршаја из члана 6. став 4. Закона о јавном реду и миру, учињен тако што су „дана 12.07.2010. године у 11,45 часова на Власини, тачније код Одмаралишта „В.“, Националне службе за запошљавање, нарушили јавни ред и мир између две групе пет лица и то: Д.С., Г.Н., М.Ш., Ј.Ш. и В.С., на тај начин што су након краће расправе обострано једни другима упутили речи претње, увреде и псовке, а затим је дошло до физичког контакта између ових лица када су исти разменили ударце по телу.“

Према наведеном, чињенични опис прекршаја дат у решењу којим је прекршајни поступак обустављен између осталих и против окривљене Ј.Ш., односи се на исту окривљену и исти животни догађај, са истим чињеницама у погледу времена и места дешавања и у битном истим радњама окривљене које се односе на упућивање увреда и nanoшења удараца оштећеном, а које су садржане и у опису кривичних дела увреда и лака телесна повреда, која су окривљеној стављена на терет приватном тужбом приватног тужиоца Г.Н. и за која је оглашена кривом побијаним правноснажним пресудама.

Одредбом члана 4. став 1. ЗКП, прописана је забрана поновног суђења у истој ствари, односно забрана гоњења лица за кривично дело за које је правноснажном одлуком ослобођен или осуђен или за које је оптужба правноснажно одбијена, или је поступак правноснажно обустављен.

Имајући у виду наведену одредбу и битно истоветан чињенични опис прекршаја окривљене Ј.Ш. наведен у изреци правноснажног прекршајног решења од 20.07.2012. године, којим је према окривљеној прекршајни поступак правноснажно обустављен и радње извршења кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ и кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 4. у вези става 1. КЗ, за која је окривљена оптужена у овом кривичном поступку, нижестепени судови су били дужни да према окривљеној одбију оптужбу. Како првостепени и другостепени суд то нису учинили, то је побијаним правноснажним пресудама на штету окривљене учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1. ЗКП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је отклонио наведену повреду закона, преиначењем правноснажних пресуда, тако што је према окривљеној на основу члана 422. став 2. ЗКП, одбио оптужбу да је извршила кривично дело увреда из члана 170. став 1. и кривично дело лака телесна повреда из члана 122. став 4. у вези става 1. КЗ.

У односу на кривично дело угрожавање опасним оруђем при тучи и свађи из члана 124. став 1. Кривичног законика, за које је окривљена Ј.Ш., оглашена кривом правноснажном пресудом, Врховни касациони суд налази да се не ради о пресуђеној ствари, имајући у виду да чињенични опис прекршаја из прекршајног

решења од 20.07.2012. године, не садржи радње окривљене које се односе на замахивање опасним оруђем-сунцобраном приликом свађе и туче са оштећеним Г.Н.

Стога је Врховни касациони суд, окривљену Ј.Ш. за кривично дело угрожавање опасним оруђем при тучи и свађи из члана 124. став 1. Кривичног законика, за које је првостепеном пресудом оглашена кривом, применом члана 1, 4, 14, 42, 48, 50, 51. и 54. осудио на новчану казну у одређеном износу од 50.000,00 динара, коју је окривљена дужна да плати у року од три месеца од дана достављања ове пресуде и истовремено одредио да ће се ова казна, уколико је окривљена не плати у наведеном року, заменити казном рада у јавном интересу, тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити осам часова рада у јавном интересу, с тим да рад у јавном интересу по овом основу не може бити дужи од 360 часова.

Како је у смислу одредбе члана 265. став 3. ЗКП, приватни тужилац дужан да накнади трошкове кривичног поступка из члана 261. став 2. тачка 1. до 6. и тачка 9. тог законика, нужне издатке окривљеног, нужне издатке и награду његовог браниоца и пуномоћника (члан 103. став 3), као и награду вештака и стручног саветника, ако је поступак обустављен или оптужба одбијена или је окривљени ослобођен од оптужбе, то је Врховни касациони суд обавезао приватног тужиоца Г.Н. да у смислу наведене законске одредбе сноси трошкове кривичног поступка у односу на одбијајући део пресуде.

Неосновано се, по оцени овог суда, у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене истиче битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7. ЗКП, наводима да је главни претрес на коме је донета првостепена пресуда одржан без лица чије је присуство на главном претресу обавезно, односно да није био присутан ни јавни тужилац, већ је оптужбу заступао тужилачки сарадник, имајући у виду да је ова повреда закона неосновано истицана у поступку по редовном правном леку, а Врховни касациони суд прихвата разлоге које је дао жалбени суд на страни 4. образложења, своје пресуде, и на исте упућује (члан 491. став 2. ЗКП).

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 30. став 1. Закона о уређењу судова и члана 491. став 1. и члана 492. став 1. тачка 2. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар – саветник
Весна Веселиновић,с.р.

Председник већа - судија
Јанко Лазаревић,с.р.